

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 71 0 П 050598 18 Рев 2
Бања Лука, 17.05.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари по тужби тужитеља З. Г. из Б. Л., кога заступа пуномоћник М. Ђ., адвокат из Б. Л., Улица....., против тужених Е. Б. из Р., Р. Х., коју заступа пуномоћник В. Р., адвокат из Б. Л., Улица.... и Републике Српске, коју заступа заступник по закону Правобранилаштво Републике Српске, Сједиште замјеника....., уз учешће умјешача на страни тужене Републике Српске Ђ. Б. из Б. Л., кога заступа пуномоћник Д. К., адвокат из Б. Л., ради исплате и накнаде штете, вриједност спора 50.000,00 КМ, и по противтужби Е. Б. из Р., против тужитеља-противтуженог З. Г. из Б.Л., ради накнаде штете, вриједност спора 7.500,00 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља-противтуженог против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 050598 17 Гж 2 од 19.01.2018. године, на сједници одржаној дана 17.05.2018. године, донио је

РЈЕШЕЊЕ

Ревизија се одбацује.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број број 71 0 П 050598 15 П 2 од 17.03.2017. године одбијен је тужбени захтјев тужитеља да се тужена Е. Б. обавезе да му, на име плаћеног износа по уговору о купопродаји једнособног стана у Б. Л., у Улици..., закљученог дана 14.04.1994. године, исплати износ од 25.000,00 КМ, као и законску затезну камату на овај износ у износу од 25.000,00 КМ, те да се обавезе тужена Република Српска да тужитељу на име настале штете због незаконитог одузимања посједа стана, због изазваних трошкова подношења тужбе због сметања посједа и за све предузете радње због немогућности кориштења предметног стана, плаћа мјесечно износ од 150,00 КМ, почев од 16.04.1994. године до 10.05.2003. године, односно укупан износ од 15.000,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 18.05.2016. године па до исплате. Истовремено, одбијен је противтужбени захтјев тужене-противтужитељице Е. Б. (у даљем тексту: тужена) да се тужитељ-противтужени (у даљем тексту: тужитељ) обавезе да јој, на име неплаћене закупнине за временски период 01.08.2012. године до 23.12.2014. године, исплати износ од 7.500,00 КМ, са законском затезном каматом на сваки мјесечни износ закупнине од 300,00 КМ, почев од 15-ог текућег мјесеца до исплате. Тужитељ је обавезан да туженој Е. Б. надокнади трошкове поступка у износу од 19.982,49 КМ, а туженој Републици Српској у износу од 6.400,00 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 050598 17 Гж 2 од 19.01.2018. године жалба тужене Е. Б. је усвојена и првостепена пресуда преиначена у одбијајућем дијелу одлуке о противтужбеном захтјеву, тако што је тужитељ обавезан да јој, на име накнаде штете због изгубљене закупнине за период од 01.08.2012. године до 23.12.2014. године, исплати износ од 7.500,00 КМ, са законском затезном каматом на сваки мјесечни износ закупнине од 300,00 КМ, почев од 15-ог у мјесецу за текући мјесец па до исплате, као и да јој надокнади трошкове поступка у износу од 23.190,45 КМ, умјесто раније досуђеног износа од 19.982,45 КМ. Жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда, у дијелу којим је одбијен тужбени захтјев и досуђујућем дијелу одлуке о трошковима поступка, потврђена. Одбијен је захтјев тужитеља за накнаду трошкова жалбеног поступка. Тужитељ је обавезан да туженој Е. Б. надокнади трошкове жалбеног поступка у износу од 702,00 КМ.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужитељ, због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновни поступак или да се иста преиначи и тужбени захтјев тужитеља усвоји.

У одговору на ревизију тужена Е. Б. предлаже да се изјављена ревизија одбије, док тужена Република Српска није дала одговор на ревизију.

Ревизија није дозвољена.

У овој парници је одлучивано о захтјеву тужитеља да се тужена Е. Б. обавезе да му исплати износ од 25.000,00 КМ, са обрачунатом доспјелом законском затезном каматом у износу од 25.000,00 КМ, те да се тужена Република Српска обавезе да му надокнади штету у износу од 15.000,00 КМ, као и о противтужбеном захтјеву тужене Е. Б. да се тужитељ обавезе да јој надокнади штету у износу од 7.500,00 КМ. Првостепеном пресудом одбијени су и тужбени и противтужбени захтјев у цјелости. Побијаном пресудом жалба тужене Е. Б. је усвојена и првостепена пресуда преиначена тако што је усвојен противтужбени захтјев и тужитељ обавезан на плаћање износа од 7.500,00 КМ, док је жалба тужитеља одбијена и првостепена пресуда, у одбијајућем дијелу одлуке о тужбеном захтјеву, потврђена.

Одредбом члана 237. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП), у вези са одредбом члана 456 а) истог закона, прописано је да ревизија није дозвољена ако вриједност побијаног дијела правоснажне пресуде не прелази 30.000,00 КМ, а у привредним споровима 50.000,00 КМ (став 2.).

У конкретном случају, ријеч је о спору у којем је првостепена пресуда донесена дана 17.03.2017. године, дакле, након ступања на снагу (27.07.2013. године) Закона о измјенама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 61/13). Како побијани дио правоснажне пресуде по тужби, с обзиром да су тужени формални супарничари у смислу одредбе члана 362. став 1. тачка 2. ЗПП износи 25.000,00 КМ (с обзиром да капитализирана затезна камата представља затезну камату без обзира у којем облику се јавља) и 15.000,00 КМ, те по противтужби износи 7.500,00 КМ, те како тужба и противтужба представљају самосталне тужбе, то произлази да сагласно одредби члана 237. став 2. ЗПП ревизија није дозвољена.

У изјављеној ревизији, тужитељ није предложио да се о ревизији одлучи у смислу одредбе члана 237. став 3. ЗПП, нити је означио правно питање због којег се ревизија подноси, а није ни одређено изложио разлоге због којих сматра да је то питање важно за осигурање јединствене примјене права и равноправности свих у његовој примјени (члан 237. став 3. и 4. ЗПП), нити указује на евентуално различито поступање судова у истој правној ситуацији. Стога, произлази да ни према овим законским одредбама нема мјеста одлучивању по изјављеној ревизији.

Тужитељ, додуше, да би исходило мериторно одлучивање по ревизији, се позива на исказану вриједност спора у тужби од 50.000,00 КМ и чињеницу да је другостепни суд у уводу одлуке неправилно означио вриједност спора по тужби, што не може исходити одлучивање по ревизији, с обзиром на цитирану одредбу члана 237. став 2. ЗПП по којој је за одлучивање по ревизији релевантан побијани дио правоснажне пресуде, а не исказана вриједност предмета спора.

Из изложеног, ревизију тужитеља је ваљало одбацити, примјеном одредбе члана 247. став 4., у вези са чланом 237. став 2. и 4. ЗПП.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић